

ВЕСЕЛА АДПАЧЫЎШЫ, ЗА ВЫДАТНУЮ ВУЧОБУ!

ПА ГІСТАРЫЧНЫХ МЕСЦАХ КРЫМА

Студэнтка І. к. фіафака т. Плюско Л. А., паступіўшая у БДУ з атэстатам выдатніцы.

МОЙ ВОПЫТ

Яшчэ задумта да заліковай сесі я складала сабе план работ над вучэбным матэрыялам. Я пераканаўся, што адных канспектў для усваення матэрыялу недастаткова, таму намячу спісак кніг, якія я павінен прачытаць па кожнаму прадмету. Пры гэтым, як гісторык, я на першы план заўсёды ставіла марксісцка-ленінскую літаратуру.

Апрача спецыяльнай вучэбнай літаратуры шырока скарыстоўваю мастацкую літаратуру, асабліва гістарычныя раманы. З тых кніг, дзе падносяцца зусім новыя факты, раблю выпискі.

Напярэдадні залікаў прачытаю канспект, які данамагася арганізаваць матэрыял у памяць, г. зн. прыводзяць усё ў пэўную сістэму.

Хату складаць некалькі слоў аб храналогіі. Заўважваюць голыя даты—без сэнсу. Іх трэба запамінаць, але як? Я, напрыклад, стараюся да кожнай даты прымацаваць падзею, факт, асобу, і такім чынам храналагічныя даты становяцца скелетам, вакол якога групуюцца падзеі. Дата без фактаў—вынік зброжкі. Дата з фактамі—вынік вучобы.

І. КУЧАР

Выдатнік V курса гістафа.

Наведаўшы ў XIX стагоддзі Таўрыду, А. М. Горкі выказаў свае уражанні ў наступных словах: «Крым — залатое дно для гістарычнай навукі».

Восень у гэтым «залатым дне» і праводзілі сваю вытворчую практыку студэнты IV курса гістарычнага факультэта Бакашынска, Шамага, Сяпета, Ваброўскі, Колас, Маркаў, Лескавец і Петрачынка на чале з дацэнтам гісторыі Шаўчынка. Практика праводзілася на пляцоўках раскопак гісторыка-археалагічных музеяў Херсонес, Керч, Феадосія. Узоры антычнай скульптуры і архітэктуры, выключна багаты музейны адрэзак і залы поўнасьцю сьведчаюць словы нашата вялікага пісьменніка Горкага, што «Херсонес Таўрычаскі быў адной з ясных фарб грэчаскай культуры».

Апрача работы ў музеях мы наведалі такія выдатныя гістарычныя месцы, як Севастопаль, Бахчысарай, Чуфут-Кале, Мангут-Кале, Скі-Керман, Інкерман, Чаргун, Балаклаву, мая Фюлент, Геракліідам

паўвостраў, Байдары, Алупку, Ялту, Феадосію, Стары Крым, Керч, Царскі курган, Тамань, Германасу, Мелек-Чесменскі курган, склеп Дэмэтры, гару Мітрыдат. Поўнае ўраўненне аб дрэўнегрэчаскіх гарадах—дзяржавах дало нам наведванне раскопак гарадзішч Херсанеса, Германасы, Німфея, Пірытэкі, Юз-Обы і Фанаторыі.

Гэта была не толькі навукова-вытворчая практыка, але і выдатная экскурсія па гістарычных месцах Крыма. Усё гэта дало нам магчымасць сабраць вялікі матэрыял для курсавых работ. Лепшай характарыстыкай нашай работы з'яўляецца афіцыйнае запрашэнне нас на сталую работу ў музей, атрыманае намі на нарадах вучоных саветаў музеяў. Практика ў Крыму сябе поўнасьцю апрадала. Пасляку студэнтаў у Крым на вытворчую практыку трэба практыкаваць штогод і ў будучым.

І. САПЕГА.

Студэнт V курса гістафа.

КАШТОЎНАЯ ПРАКТЫКА

У гэтым годзе студэнты біафака адбылі вытворчую практыку ў розных месцах Савецкага Саюза. Я, тт. Біргер і Давідовіч былі пасланы на практыку на Беларуска-беларускую станцыю МГУ. Тут мы ўпершыню ўбачылі суровую, дзікую, але надзвычай прыгожую паўночную прыроду, велічныя гранітныя скалы, цэлыя гранітныя жалы.

Работа вылася ў двух кірунках—азнамяленне з фаўнай Беларускага басейна і збор матэрыялаў для курсавых работ. Працаваць прыходзілася многа і не гледзячы на тое, што ўмовы для работы былі не зусім спрыяльнымі, (станцыя арганізавана яшчэ першы год і многае неападажна), практыка дала нам вельмі

многае. Мы значна паглыблів свае веды па заалягіі, пазнаёмліліся з багатай і своеасаблівай фаўнай Беларускага мора. На жаль, для практыкі нам адоводзіць вельмі мала часу, а студэнтам біафакам трэба было б больш знаёмства з прыродай у натуре.

Мне здаецца, што насьлядку на вытворчую практыку было-б мэтазгодна рабіць пачынаючы з трэціх курсаў, з тым, каб на IV курсе студэнты ездзілі выключна на курсавых тэмах, як гэта робіцца ў МГУ. Гэта даць магчымасць студэнтам напісаць больш высаканкасную і глыбокую курсавую работу і значна паглыбіць яго веды.

ЗАВІСТОВІЧ.

Студэнтка V курса біафака.

Вясёлы адпачынак

Вяселіца пачаславая моладзь краіны сацыялізма. Яе правы на працу, вучобу і адпачынак зафіксаваны ў савецкіх скаржках Сталінскай Канстытуцыі.

Шкава і плейна скаржытаў і летніх месцаў адпачынку. Універсітэт выдаў мне пачуццёвую у дом адпачынку «Бяліны». Размяшчана ў жыльёвым кватэры нашай радзімы, «Бяліны» з'яўляецца шудзённым месцам культуры, вясёлага і здаровага адпачынку.

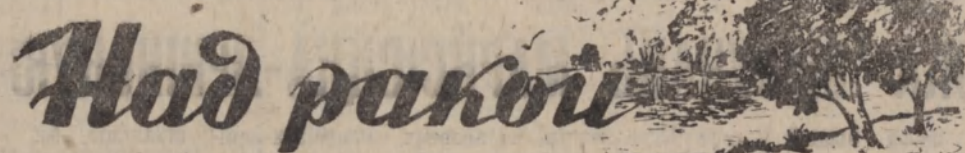
Нашы студэнты, адпачываюшы там, з радасцю падпісаліся на пэўную другую

года Трэцій Сталінскай Пяцігодкі і паслаў аб гэтым пісьмо ў прафком у першы дзень абшчэнення падліскі.

За лета я паспеў прачытаць два дзесяці кніг класікаў, а таксама навінак савецкай і заходняй літаратуры. Пры гэтым я не памітаў вывучэння замежнай мовы.

У найлепшых умовах я добра адпачыў і з новымі сіламі прыступіў к вучобе з моцнай надзеяй утрымаць за сабой званне выдатніка.

Л. СОКАЛ.

Над ракой

Як прыемна ў гарачы жнівнёвы дзень адпачываць на зялёным беразе ракі, піскашца ў не чыстых галубых водах. Так хораша сабе адчуваеш!

— Мне зараз успамінаецца бурлівая Клязьма, пудоўны дом адпачынку. Там такое-ж лёгкае паветра, такое-ж сіняе неба... — расцягваючы кожнае слова, кажа мой друг Саша.

Ён многа гаварыў аб сваім інстытуце інжынераў транспарта, аб вытворчай практыцы на чыгуны. Я ў сваю чаргу расказаў пра наш універсітэт і, здавалася, што мы вучымся разам: усюды адно мінучае вясёлае жыццё.

— Парадкам набірэмся мы за лета свежых сіл, цяпер з новай энергіяй за вучобу.

— Ды так адпачыўшы і напрацаваць хочашца, — дадаў Саша. — Што і кажаць, лепшага юнацтва не знойдзеш. Валькі нашы раней гэтага не бачылі. Яны з малых год на чыгуны сваю маладоць чад шпалы заганялі. Аб універсітэтах і думак не было.

У мялявым паветры ціха драмалі кудравы верхавіны старых дубоў і нейкую незразумелую мелодыю вывазілі шымапешыя лісты. Перад намі павольна каціліся хвалі Заходняй Дзвіны. Яны ляліся з вядзькай неахвотай адпывалі далёка за

межы радзімага края.

Водзілі стары лавіў рыбу і час ад часу пыталі пасіраў на нас, а потым, відаць, іе стрываўшыся, злытаў:

— Ші-ж вы, хляпцы, тутшышы?

— На нашай зямлі мы ўсе тутшышы—адказаў я.

— А ты, дзед, адкуль?

Стары на хвіліну задумаўся і, абраніўшы цяжкі подых, сказаў:

— Я тут радзіўся, узрос і паміраць, мабыць, прыдзеца: годы мае сывыя, а цяпер-бы толькі жыць і жыць, сапраўдная маладоць, усплыла на гэтыя берагі. Эга, сыны, вы мусіць, не бачылі гора, а нам дастаецца. Злы намешчык Буйніцкі сядзеў на гэтай зямлі. Вада з Дзвіны была горкай для нас, не наш быў лес, не наша поле, кругом ляжала чужая радзімая зямля. Зараз зусім другое, куды ні глянеш—бязмежная радасць і шчасце.

Апошнія словы стары прамоўў з годасцю: ён харалыць сучасным. Яно сапраўды: і поле, і лес, і людзі, — усё стала такім бліжым і дарагім. На берагах Заходняй Дзвіны і на берагах далёкага Амура расцілаецца квітнеючая абноўленая зямля. Адно шчасце, адно жыццё зраўняла людзей.

Толькі ў цяжкім успаміне старога паўстаў змрочны малюнак страпанага мінула-

га, назаўсёды адпачыўшага мутнымі хвалямі ў босань.

Мы ўсё разам гаварылі аб сённяшнім дні, і ён для нас быў такім свежым, маладым, што нават дзел, на галаве якога іграў сярэбраны адпачынак, годзі параніўся з намі і занавя перажываў сваю маладоць.

Неўзабаве я прыняўся за адкладзеную на час раман-газету і з вялікім хваляваннем дачытаў апошняе лісты «О Чкалове».

Дзесяці далёка з-за небасхіла, крадуцца паміж узгоркаў і кустоў, набліжаўся ціхі ружовы вечар. Над ракой папыла, напоўненая прыемным шэкам садоў, апрадала.

— Выходзі ашката, што сённяшні дзень над ракой — апошні з летніх калікул, — прамоўў Саша. А заўтра паязды адыходзіць на Маскву і Мінск...

Вачалася лета. У думках яшчэ раз мільганулі тры годы універсітэцкага жыцця—цікавага і поўнакроўнага. Скура знаёмых аўдыторыі, лекцыі, дружныя калектыўныя гаварышчы, упартая вучоба.

— Бывай, Заходняя Дзвіна, бывай, шумявая дубрава, мы расстанемся, каб сустрацца зноў.

Ів. КАЛІНІН.

жнівень м.ч.

НЕЗАБЫВАЕМАЕ ўРАЖАННЕ

У часе летніх калікул я разам з групай студэнтаў БДУ наведаў сельскагаспадарчую выставку ў Маскве.

Выстаўка здзіўляе сваёй велічнасцю. Цяжка ўявіць сабе, не бачыўшы ўласнымі вачыма, паказаныя на выставцы велізарныя поспехі народнаў СССР у галіне сельскай гаспадаркі.

Мы аглязелі многа павільёнаў. Асаблівае ўражанне аталосся ў мяне пасля павільёнаў Грузіі, Арменіі, Беларусі і Механізацыі.

Павільён Грузіі па сваёй прыгожасці займае першае месца сярод павільёнаў брацкіх рэспублік. У ім надзвычай добра паказаны розныя багатыя гэтай сонечнай рэспубліцы.

Павільён Механізацыі пабудаван у выглядзе аркі з шкла і метала. Гэта прыгожы і арыгінальны павільён, у якім паказаны лепшыя машыны, выпускаемыя савецкімі заводамі.

Мы пабылі па выставцы 3 дні і за гэты час пабачылі многае, але для поўнага азнамялення з выставкай трэба значна больш часу, бо вельмі вялікі і рознастайны багаты нашай радзімы.

БРЫЖ

ЛЁГКААТЛЕТЫЧНЫЯ СПАБОРНІЦТВЫ

17 і 18 верасня на стадыёне «Дынамо» будуць праведзены чацверты міжфакультэцкія лёгкаатлетычныя спаборніцтвы.

Спаборніцтвы павінны ахапіць шырокія масы студэнтаў, яны павялічаць колькасць значыстаў I і II ступені, унядряць новыя, слаба развітыя ў нас віды спорту, як мятанне кап'я, прыскок з шасцом, бар'еры бег.

Не трэба забываць, што рыхтуюцца к гэтым спаборніцтвам, мы ў той-жа час рыхтуем сябе к рэспубліканскім і гарадскім спаборніцтвам, у якіх будзем прымаць удзел.

ШАХМАТНЫ ТУРНІР

5-га верасня пачаўся універсітэцкі шахматны турнір іграюч трэціх катэгорый. У турніры ўдзельнічаюць 12 чалавек.

Удзельнікі турніра, якія набяруць 65 проц. ачкоў, атрымаваюць званне шахматыста другой катэгорый. На першым месцы накуль што ідзе студэнт фіафака тав. Іоселеў.

Гэты турнір павінен палажыць пачатак разгортванню шахматна-шашачнай работы, як аднаго з відаў масавага спорту нашай моладзі. Прафкому трэба пахпаганца па аб арганізацыі на універсітэце шахматнага пакоя.

Ц. МЕДНІК.

Для іх закон не пісан

Яшчэ ў ліпені месяцы Другая Сесія Вярхоўнага Савета БССР зацвердзіла найменаванне сталіцы БССР на беларускай мове—Мінск.

Такое напісанне даўно ўжо прымяняецца ва ўсім друку і ўстановах, толькі рэктарыят БДУ рашыў не лічыцца з гэтым і да апошняга часу на сваіх загадах, якія чытаюць паўтары тысячы чалавек, ставіць «гор. Мінск». Ші не пара і рэктарыяту універсітэта выканаць пастанаву ўрада?

В. а. адм. рэдактара І. Д. КАЛІНІН.